

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 maja 2020 r. Towarzystwo (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej zwana także: W.) wystąpiła przeciwko M. S., T. W. i W. W. o zapłatę kwoty 10.854,48 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi poniesione przez nią, w ramach umowy ubezpieczenia autocasco, koszty naprawy i holowania pojazdu poszkodowanego oraz koszty najmu samochodu zastępczego, należne jej, na podstawie art. 828 k.c. od pozwanych jako sprawców szkody. Powódka wskazała, że pozwani prowadzą warsztat naprawczy, w którym dokonano wymiany kół w pojeździe poszkodowanego i z uwagi na nienależyte wykonanie tej usługi doszło do uszkodzenia samochodu poszkodowanego (pozew, k. 4-5).

W dniu 20 października 2020 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 2937/20, k. 45). Jego odpis został doręczony pozwanym w dniu 20 listopada 2020 r. (k. 64-66).

W dniu 3 grudnia 2020 r. M. S., T. W. i W. W. złożyli sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwani zakwestionowali dochodzone roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwani podnieśli, że powód nie udowodnił, aby pomiędzy wykonaną przez nich usługą a szkodą w samochodzie marki B. zachodził związek przyczynowo-skutkowy. Zaprzeczyli, aby wykonali usługę w sposób niewłaściwy, a tym samym nie ponoszą winy za zdarzenie z dnia 8 kwietnia 2019 roku. Strona pozwana zakwestionowała ponadto zakres dokonanej naprawy w pojeździe poszkodowanego oraz jej koszt (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 68-74).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 kwietnia 2019 roku samochód marki B. o nr rej. (...), należący do M. G. (dalej zwany także „poszkodowany”), został wstawiony do warsztatu naprawczego prowadzonego przez M. S., T. W. i W. W., prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) Spółka cywilna w W., celem wymiany kół. W ramach tej usługi, po wprowadzenia pojazdu na stanowisko wymiany, koła zostały opisane i odkręcone, a następnie przykręcone kluczem pneumatycznym, a następnie dokręcone dynamometrycznym. Koła nie zostały posmarowane żadnym smarem, zarówno przed, jak i po wymianie. M. G. był obecny przy końcowej fazie wymiany (okoliczności bezsporne; zeznania świadka M. G., k. 236-237, zeznania pozwanego M. S., k. 246-246v., zeznania pozwanego T. W., k. 246v.-247).

Spółka PHU (...) posiadała zawartą z (...) Spółką akcyjną z siedzibą w S. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane nieprawidłowym działaniem warsztatu (okoliczności bezsporne).

W dniu 8 kwietnia 2019 r., na trasie z Ż. na B., podczas jazdy samochodem marki B. o nr rej. (...), poszkodowany poczuł falowanie pojazdu. Po dojechaniu na ul. (...) i zwolnieniu, poszkodowany zauważył toczące się obok samochodu tylne, lewe koło. W wyniku jego odkręcenia doszło do uszkodzenia tylnych elementów pojazdu (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. D., k. 193-202, zeznania świadka M. G., k. 236-237).

Uszkodzony samochód został odholowany z miejsca zdarzenia (zeznania świadka M. G., k. 236-237).

Od dnia wymiany kół w pojeździe do dnia zdarzenia poszkodowany przejechał samochodem ok 50-100 km i nie zauważył w tym okresie żadnych nieprawidłowości. W tym czasie samochód był parkowany w garażu wielostanowiskowym (zeznania świadka M. G., k. 236-237).

Pojazd marki B., ubezpieczony był w zakresie ubezpieczenia autocasco, w Towarzystwie (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. (okoliczności bezsporne).

W dniu 8 kwietnia 2019 roku poszkodowany zgłosił się z roszczeniem do warsztatu naprawczego, informując, że w pojeździe odkręciło się koło. M. G. wskazał, iż nie przypominał sobie, aby warsztat przy dokręcaniu śrub użył klucza dynamometrycznego, w związku z czym uznał, iż to było przyczyną powstałego zdarzenia. Serwis naprawczy przekazał mu numer polisy swojego ubezpieczyciela (oświadczenie, k. 28, zeznania świadka M. G., k. 236-237, zeznania pozwanego M. S., k. 246-246v., zeznania pozwanego T. W., k. 246v.-247).

W tym samym dniu W. W. złożył oświadczenie, iż usługa z dnia 1 kwietnia 2019 roku, polegająca na wymianie kół w pojeździe marki B., została wykonana zgodnie z procedurą. Koła zostały dokręcone kluczem dynamometrycznym z siłą 140 nm (oświadczenie, k. 28).

Pojazd poszkodowanego został wstawiony do (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M.. Koszt naprawy został oszacowany na kwotę 22.669,60 zł brutto (kalkulacja naprawy, k. 24-27).

Z uwagi na brak możliwości korzystania z innego pojazdu poszkodowany wynajął za pośrednictwem swojego ubezpieczyciela samochód zastępczy na okres 5 dni. Na dalszy okres trwania naprawy wynajął samochód zastępczy we własnym zakresie (zeznania świadka M. G., k. 236-237).

W dniu 12 kwietnia 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wystawiła na rachunek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 359,16 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu marki T. (...) za okres od dnia 8 kwietnia 2019 roku do dnia 12 kwietnia 2019 roku. Powyższa kwota została zapłacona przez spółkę (...) w dniu 9 maja 2019 roku (faktura, k. 21, potwierdzenie transakcji, k. 34).

W dniu 13 kwietnia 2019 roku E. S., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) S., wystawiła na rachunek (...) Sp. z o.o. fakturę VAT nr F (...) na kwotę 393,60 zł, tytułem holowania przy użyciu sprzętu specjalistycznego. Powyższa kwota została zapłacona przez spółkę (...) w dniu 14 maja 2019 roku (faktura, k. 21v., potwierdzenie transakcji, k. 31).

Decyzją z dnia 18 kwietnia 2019 roku spółka (...) przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 12.220,79 zł brutto, za szkodę w pojeździe marki B., zgodnie z dokonaną wyceną. Powyższa kwota została wypłacona upoważnionemu (...) Sp. z o.o. – w dniu 19 kwietnia 2019 roku (upoważnienie, k. 22, decyzja, k. 29, potwierdzenie transakcji, k. 32).

W dniu 13 maja 2019 roku (...) Sp. z o.o. wystawił na rachunek spółki (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.820.623,88 zł, tytułem zwrotu poniesionych kosztów. Powyższa kwota została uregulowana przez spółkę W. w dniu 15 maja 2019 roku (faktura, k. 23, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 33).

W dniu 21 maja 2019 roku serwis naprawy wystawił na rachunek poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 10.087,36 zł brutto, tytułem naprawy pojazdu marki B. (faktura VAT, k. 19-20).

Spółka (...), w toku przeprowadzania postępowania likwidacyjnego, oszacowała koszt naprawy uszkodzonego samochodu na kwotę 10.101,72 zł brutto (raport, k. 17-18).

Pismem z dnia 29 maja 2019 roku spółka (...) wezwała (...) do zapłaty kwoty 10.101,72 zł, tytułem zwrotu wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania, na podstawie art. 415 k.c. (wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem doręczenia, k. 13-16).

Spółka (...) zwróciła się do spółki (...) z roszczeniem regresowym dotyczącym wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe marki B. (korespondencja od spółki (...), k. 138-145, wezwania do zapłaty, k. 148-149, dokumentacja z likwidacji szkody, k. 150-171, wezwania do zapłaty wraz z załącznikami, k. 175-180).

W odpowiedzi na powyższe spółka (...) odmówiła zwrotu wypłaconego odszkodowania, z uwagi na brak przesłanek odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego (pismo spółki (...)) z dnia 3 stycznia 2020 roku, k. 138-139v.).

Przyczyną oderwania się koła w pojeździe było odkręcenie się wszystkich 5 śrub mocujących, na skutek pokrycia smarem miedzianym połączeń gwintowych oraz miejsca styku tarczy koła z powierzchnią tarczy hamulcowej (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. D., k. 193-202).

Konieczny czas wykonania naprawy uszkodzonego samochodu wynosił 23 dni kalendarzowe. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu poszkodowanego wynosił 10.087,36 zł brutto (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. D., k. 193-202, uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 249-259).

Stawki najmu samochodu zastępczego klasy pojazdu uszkodzonego, tj. segmentu I, przy wynajmie trwającym 23 dni, wynoszą od 239,00 zł do 1.062,72 zł brutto za dobę najmu. Stawki holowania pojazdu uszkodzonego na terenie W. wynoszą od 320,00 zł – do 400,00 zł netto (uzupełniająca opinia biegłego sądowego, k. 249-259).

Stan faktyczny opisany powyżej był w części – wskazanej wyżej – bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez strony, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności związane z wymianą kół w pojeździe poszkodowanego oraz przebiegiem zdarzenia z dnia 8 kwietnia 2019 r., Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka M. G., którym Sąd dał wiarę w całości, gdyż były one logiczne, spójne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności.

Nadto Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania pozwanych – M. S. i T. W.. Oceniając dowód z przesłuchania stron postępowania wprost zainteresowanych konkretnym i korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem – Sąd miał na uwadze subsydiarność tego dowodu. Sąd opierał się na tym przesłuchaniu tylko posiłkowo ważąc konsekwencję zawartych w nich treści i odnosząc je do zgromadzonego już w sprawie materiału dowodowego. Niemniej depozycjom strony pozwanej nie można odmówić wiarygodności, gdyż było one spójne, logiczne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności, a stwierdzenia padające w relacjach pozwanych odnoszące się do przebiegu usługi wymiany kół pokrywały się wzajemnie.

Ustaleń w zakresie przyczyn zdarzenia z dnia 8 kwietnia 2019 roku, kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz uzasadnionego czasu naprawy tego samochodu, a ponadto wysokości kosztów najmu samochodu zastępczego oraz holowania uszkodzonego samochodu Sąd dokonał w oparciu o wnioski opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego K. D., uzupełnionej w trybie art. 286 k.p.c. Opinia sporządzona przez biegłego na użytek przedmiotowego postępowania została sporządzona w sposób prawidłowy, gdyż jest spójna i logiczna. Biegły w sposób wyczerpujący dokonał odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie, jak również na zgłoszone przez strony zastrzeżenia, dlatego też płynące z tej opinii wnioski okazały się przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód dochodzi od pozwanych zapłaty odszkodowania, wypłaconego poszkodowanemu, na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco, którego przedmiotem był pojazd marki B..

Podstawę dochodzonego roszczenia stanowi przepis art. 828 § 1 zd. 1 k.c., w myśl którego jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania.

W art. 828 § 1 k.c. uregulowane zostały uprawnienia regresowe ubezpieczyciela do podmiotów pozostających poza stosunkiem ubezpieczenia. Odnoszą się one do sytuacji, w których wystąpienie wypadku ubezpieczeniowego jest zdarzeniem prawnym powodującym nie tylko odpowiedzialność ubezpieczeniową ubezpieczyciela, ale także odpowiedzialność innego podmiotu, czyli osoby trzeciej z tytułu jej odpowiedzialności cywilnej za szkodę w ubezpieczonym przedmiocie. Poszkodowany ma wówczas dwa roszczenia o naprawienie tej samej szkody: do ubezpieczyciela i do osoby trzeciej ponoszącej odpowiedzialność cywilną. Ubezpieczyciel, który zaspokoił roszczenie ubezpieczeniowe, jest natomiast uprawniony do dochodzenia w drodze regresu zwrotu wypłaconego odszkodowania od osoby ponoszącej odpowiedzialność cywilną. Istota tego regresu polega na zmianie wierzyciela w stosunku zobowiązaniowym między poszkodowanym a osobą odpowiedzialną za szkodę przez wejście ubezpieczyciela w miejsce poszkodowanego, a następnie na realizacji roszczenia. Roszczenie regresowe ubezpieczyciela ma zatem charakter pochodny, zależny od istnienia zobowiązania, z tytułu którego może być wykonywane. W doktrynie przyjmuje się, że zachodzi tu wypadek wstąpienia osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 § 1 pkt 4 k.c.), wobec czego roszczenie przechodzące na ubezpieczyciela jest zasadniczo tym samym roszczeniem, które przysługiwało poszkodowanemu wobec sprawcy szkody.

W świetle art. 828 § 1 k.c. przesłankami nabycia roszczenia przez ubezpieczyciela są: odpowiedzialność sprawcy szkody i wypłata odszkodowania ubezpieczeniowego. Odpowiedzialność sprawcy szkody może mieć charakter deliktowy lub kontraktowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., V CSK 447/08).

Jak wskazano powyżej, przesłankami nabycia roszczenia przez powodową spółkę były: odpowiedzialność sprawcy szkody oraz wypłata odszkodowania. To powód winien wykazać przesłanki nabycia roszczenia w postaci: faktu wypłaty odszkodowania oraz odpowiedzialności sprawcy szkody, w niniejszym przypadku pozwanych. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie to na powodzie spoczywał ciężar wykazania spełnienia przesłanek z art. 828 k.c.

Pomiędzy stronami nie była sporna okoliczność wypłaty odszkodowania przez powoda na rzecz ubezpieczającego, w związku z czym powód był zwolniony z dalszego dowodzenia powyższego faktu. Tym samym uznać należy za spełnioną przez powoda pierwszą z przesłanek z art. 828 § 1 k.c.

Pozwani natomiast zakwestionowali zasadność dochodzonego roszczenia, podnosząc zarzut braku odpowiedzialności za powstałe zdarzenie. Strona pozwana podniosła bowiem, że nie można przypisać im winy za skutki zdarzenia z dnia 8 grudnia 2019 roku.

Odpowiedzialność pozwanych za powstałą szkodę w pojeździe poszkodowanego, powód wywodził z faktu dokonania w warsztacie pozwanych wymiany kół w samochodzie poszkodowanego w dniu 1 grudnia 2019 roku.

Wobec dopuszczalności zbiegu roszczeń *ex contractu* i *ex delicto* (art. 443 k.c.), dokonanie wyboru podstawy dochodzenia roszczeń zmierzających do skompensowania uszczerbku w majątku wierzyciela, doznanego wskutek zdarzenia, które może być kwalifikowane równocześnie jako niewykonanie zobowiązania i jako delikt, pozostawione zostało poszkodowanemu. W ocenie Sądu powód w niniejszej sprawie nie upatruje odpowiedzialności pozwanego w czynach niedozwolonych, lecz w nienależytym wykonaniu zobowiązań (art. 471 k.c.), które pozwani zaciągnęli wobec poszkodowanego w związku ze świadczeniem usługi wymiany kół w jego pojeździe.

Odpowiedzialność pozwanych należało zatem zakwalifikować jako odpowiedzialność *ex contractu*, opartą na zasadach art. 471 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu, dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Nienależyte wykonanie zobowiązania polega na wykonaniu zobowiązania, niemniej jednak w sposób nieodpowiadający w mniejszym lub większym stopniu świadczeniu wymaganemu. Tym samym, pomimo spełnienia świadczenia przez dłużnika interes wierzyciela nie zostanie zaspokojony w sposób, jaki wynika z treści zobowiązania.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z uregulowaniem powyższym odpowiednio skorelowany jest art. 232 k.p.c., zgodnie, z którymi to na stronach spoczywa obowiązek przedstawiania dowodów, co do okoliczności sprawy oraz to, że to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Odwołując się do treści art. 471 k.c. oraz uwzględniając art. 6 k.c. należy stwierdzić, że przy odpowiedzialności kontraktowej ciężar dowodu rozkłada się następująco: wierzyciel ma wykazać istnienie stosunku zobowiązaniowego oraz jego treść, fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak również poniesioną szkodę. Nie musi natomiast udowadniać, że wykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (a więc przede wszystkim winy dłużnika). W art. 471 k.c. zawarte jest, bowiem domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., sygn. akt V CK 869/04). Tym samym to na dłużnika przerzucony został obowiązek wykazania, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z reguły oznacza to konieczność wykazania, że taka sytuacja wystąpiła, jako skutek zdarzeń niezawinionych przez dłużnika.

Mając na względzie powyższe to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia wszystkich przesłanek z art. 471 k.c. Powód winien przede wszystkim wykazać nienależyte wykonanie przez pozwanych zobowiązania. W ocenie Sądu powód temu obowiązkowi nie sprostał.

Okoliczność nienależytego wykonania umowy przez pozwanych powód wywodził z faktu wykonania przez ich pracowników, w dniu 1 grudnia 2019 roku, w sposób niewłaściwy wymiany kół w pojeździe poszkodowanego, wskutek czego w dniu 8 grudnia 2019 roku doszło do oderwania się koła, a w konsekwencji uszkodzenia pojazdu poszkodowanego. Celem udowodnienia powyższych okoliczności powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. G. i opinii biegłego sądowego. Wobec kwestionowania powyższych okoliczności przez stronę pozwaną, Sąd powyższe wnioski uwzględnił. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił natomiast na wyciągnięcie powyższego wniosku. Jak wynikało z opinii biegłego sądowego przedłożony do akt materiał dowody nie zawierał informacji dotyczących okoliczności powstania uszkodzenia pojazdu, jak również pełnej identyfikacji uszkodzeń połączeń gwintowych, a zatem nie sposób jest ustalić czy powierzchnie gwintów posiadały ślady uszkodzeń mechanicznych czy zmęczeniowych. Biegły wskazał jednakże, że z przedłożonego materiału dowodowego – dokumentacji zdjęciowej, wynika, iż na kole znajdowały się ślady pokrycia smarem miedzianym połączeń gwintowych oraz miejsca styku tarczy koła z powierzchnią tarczy hamulcowej, co jest niezgodne z technologią producenta. Biegły zaznaczył przy tym, że nie może wskazać w sposób kategoriyczny, czy odkręcenie śrub mocujących wynikało z nieprawidłowego działania serwisu wykonującego usługę, czy też działania osób trzecich w trakcie eksploatacji pojazdu już po wymianie kół. Pozwani zaprzeczyli natomiast, aby w ich warsztacie naprawczym dokonywano wymiany kół przy użyciu takiego smaru. Pozwani M. S. i T. W., podczas składania zeznań wskazali, że usługa została wykonana przy zachowaniu odpowiednich procedur. W ramach tej usługi, po wprowadzenia pojazdu na stanowisko wymiany, koła zostały opisane i odkręcone, a następnie przykręcone kluczem pneumatycznym, a następnie dokręcone dynamometrycznym. Koła nie zostały posmarowane żadnym smarem, zarówno przed, jak i po wymianie. Z zeznań świadka M. G., który był obecny przy końcowej fazie wymiany, również nie wynika, aby takiego smaru, w tym przypadku użyto. Również okoliczność niewłaściwego dokręcenia śrub przez warsztat naprawczy, na co powoływała się strona powodowa w niniejszej sprawie, nie stanowił przyczyny powstania szkody w pojeździe poszkodowanego. W pierwszej kolejności należy wskazać, że powód nie wykazał, aby przy wymianie kół przez pracowników pozwanych doszło do niezachowania procedur w postaci odpowiedniego dokręcenia kół po ich wymianie. Z przedłożonego przez warsztat oświadczenia oraz zeznań pozwanych wynika, że do przykręcenia śrub użyto klucza pneumatycznego, a do ich dokręcenia klucza dynamometrycznego z momentem 140 nm, czyli, jak wynika z opinii biegłego sądowego właściwych narzędzi do wykonania tego typu usługi. Jednym dowodem na okoliczność nie użycia klucza dynamometrycznego przez pracowników warsztatu były zeznania świadka M. G.. Świadek zeznał, że był obecny przy końcowej fazie wymiany i kół i nie odnotował wtedy, aby takiego klucza użyto. Wskazać jednakże w tym miejscu należy, iż M. G., jak sam zeznał, widział tylko 25% usługi. Ponadto z treści tych zeznań nie sposób wyciągnąć wniosku, aby takiego klucza nie użyto. Świadek zeznał tylko, że później skojarzył, że widział przykręcanie śrub, ale nie widział czynności dokręcania

śrub kluczem dynamometrycznym. Powyższe okoliczności nie miały jednakże znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż, jak wynika z opinii biegłego sądowego, to nie niewłaściwe dokręcenie śrub było przyczyną oderwania się koła, a wyłącznie użycie smaru miedzianego. Wskazał, że nie jest możliwe samoistne odkręcenie się śrub (tym bardziej kilku kół) mocujących koło w przypadku prawidłowego ich przykręcenia zarówno za pomocą klucza pneumatycznego oraz klucza dynamometrycznego.

Na podstawie zgłoszonych dowodów przez strony brak jest możliwości ustalenia przyczyny uszkodzenia pojazdu poszkodowanego, a co za tym idzie odpowiedzialności pozwanych za powstałą szkodę w majątku poszkodowanego.

W świetle przesądzenia powyższych okoliczności dalsze rozważania dotyczące wysokości szkody należy uznać za zbędne.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że powód nie wykazał, że przysługuje mu roszczenie oparte na art. 828 § 1 k.c. w zw. art. 471 k.c. w stosunku do pozwanych i z tego powodu Sąd oddalił powództwo w całości.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i nakazał powodowi zwrócić każdemu z pozwanych poniesione w sprawie koszty procesu. Pozwani są reprezentowani przez tego samego pełnomocnika. Tutejszy Sąd podziela jednakże pogląd, że w sprawach, gdzie współuczestnicy, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c. są reprezentowani przez tego samego pełnomocnika należy się im zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r., III CZP 130/06). Brak jednocześnie podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 105 § 2 k.p.c. Przepis ten ma bowiem zastosowanie wobec współuczestników występujących po stronie przegrywającej. Skoro nie ma zatem podstaw do zasądzenia na rzecz pozwanych kosztów procesu, w zakresie wynagrodzenia ich wspólnego pełnomocnika, solidarnie, to należy zastosować ogólne zasady, czyli zasądzenie tych kosztów w częściach równych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 roku, I CZ 105/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 marca 2016 roku, VI ACa 239/15).

Na zasądzoną od powoda na rzecz każdego z pozwanych z tego tytułu kwotę składają się: minimalna stawka zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata w wysokości 3.600,00 zł (§2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz kwota 51,00 zł, uiszczona przez pozwanych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (3x17 zł). Sąd zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych powyższe koszty procesu w częściach równych, tj. w kwocie 1.217,00 zł.

Na mocy art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz.594 ze zm) Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa kwotę 1.480,78 zł, w związku z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego.

Na podstawie przepisu art. 84 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) Sąd nakazał zwrócić pozwanym niewykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000,00 zł.

Mając na uwadze wymienione wyżej okoliczności, na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.

Sędzia Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda.